

PORGazeen 88

EDITORIAL

Milí čtenáři, milé čtenářky,

nedávno jsem si po dlouhé době něco napsala a nehleděla jsem na strukturu. Nepsala jsem, aby to někdo viděl a hodnotil. A přitom jsem zjistila, že mě to vlastně moc baví. Že Vás to nepřekvapuje? Vždyť do PORGazeenu už píšu nějakou chvíli. Jenže pro mě tohle bylo vždy více o obsahu a práci s lidmi než o psaní samotném. Psaní, a to je tak, myslím, pro většinu lidí, byl jen způsob, jak předat nějakou myšlenku. Moc jsem se nezabývala tím, že bych mohla chtít psát dobře z jiného důvodu, než abych uměla o něčem podat zprávu.

Ve škole se neustále nutím v textech použít dobré formulace nebo slovní spojení, a hlavně hezky uvést každý odstavec. *Nepsat* tak, jak chci, ale tak, jak si myslím, že se to bude nejlépe hodnotit. Nepochybně mě to naučilo, jak vyložit nějakou myšlenku srozumitelně pro ostatní, ale taky mi to vzalo chuť experimentovat a hledat radost v psaní samotném. A teď ji znovuobjevuji.

To se ukázalo být dosti klíčové. Je to pro mě hlavní způsob, jak si srovnat myšlenky a s nimi i emoce, jako je strach. Nikdy jsem netoužila kreslit, ani dnes mě to o sebenudnější hodině nebaví. Ale měla jsem slova a v jazyce svět bez hranic. Dokud nepřišel náš školní systém a nezačal ty zábrany pokládat kolem dokola. Jsem frustrovaná, jen když na to pomyslím. Najednou je důležitější struktura a organizace (pokud jste se někdy zabývali písemnou částí Cambridge testů, víte dobře, o čem mluvím). A já rozumím tomu, že stanovit kritéria pro hodnocení textů je náročné, ale nutné. Jenže

dopady takového systému vidím v pozici šéfredaktorky neustále. Všechno je vždycky hodnoceno, až se nakonec radši začneme zdráhat ty věci dělat. Jsme tak vedeni, učíme se tak tomu, co je vhodné, a co ne. A i když to je v některých aspektech života sebenutnější, do jiných to zase v takové míře nepatří. Není neobvyklé, že někdo dostane špatnou známku z eseje, na které si dal záležet, ale trochu si pohrál s formou. A když už to je poněkoličaté, radši příště napíše nudných pár řádků bez života. A najednou tu máte 26 studentů ve třídě a s nimi i 26 stejných prací.

Psaní samo o sobě, jako jakékoliv jiné umění a tvorba, je osobní. I proto mi škola možná ničila radost s ním spojenou. Někdy je těžké nějaký úkol odevzdat, a tak ho radši obejdu a napíšu horší verzi, ve které mnoha slovy neřeknu nic. Ale opravdu něco napsat, vyjádřit se pomocí slov, vyžaduje důkladnou analýzu vlastních myšlenek a pocitů. Co je však dle mého nejdůležitější, je upřímnost k ostatním i sobě samotné a nebát se to ukázat. Nebudu (tentokrát) nikoho nabádat, aby napsal nebo vytvořil to, nad čím už delší dobu přemýšlí, ale kvůli systémem vztyčeným zábránám si už netroufne. Chci tím jenom říct, že vím, jak těžké je ukázat světu, co jste napsali. A tak bych chtěla hlavně poděkovat všem redaktorům PORGazeenu, že se k tomu odvážili. Ať už Vás k tomu vedlo cokoliv, jsem moc ráda a vážím si toho, že jste nad tím strachem zvítězili.

Vaše Julie

STALO SE - VOL. I

* A.P. má emo fázi každý druhý den * (velmi) špatná komunikace od školy ohledně roku v Americe zdarma * lyžování s PORGem nebo lyžování se septimou? * v merch boxu z posledního zvonění prý nebylo všechno * kvartánský buzz cut trend * přidávají se primáni? * M.A. učí stejně sextány i septimány, všichni teď znají rozdíl mezi pra-

vicí a levicí - pomohly ideologický trojúhelníčky * S.F. napsal na češtinu ódu na M.B. * A.F. + P.S. * už dlouho očekávané S.V. + T.R. * v septimě je konverzace na hodinách němčiny tabu. * házení s míčkem zachraňuje * B.B. + Š.L. * připoušťák z matiky už v septimě? * vedení to překvapilo (a rozhořčilo) asi stejně jako studenty * V.S. a jeho kombucha na ICT. * tůňka na zahradě * K.P. + J.P. teď už oficiálně * septima nás (ne)baví * nebo vzrostl (ne)zájem o zábavu * filmovky pro vyšší

jsme se zas po dlouhé době dočkali * okurka v želé/láku na posledním zvonění si vyžádala oběti * dva PEXy za pololetí bereme jako odpůstky * brutální změny ve sborovně * T.F. odchází, cože? * porgovská stálice se přesouvá do Dvora Králového * M.K. zas zakládá novou školu (SchoolForFuture), přejeme mnoho štěstí do budoucna * septimánský blok si MOŽNÁ nechává, oktávány opouští * P.T. se však vrací * přesto přibude posila češtinářského kabinetu * latinu od příštího roku povede Baugh?? * Žitek rozjíždí humanitní full-time na Arabské * A.R.v Římě ale zazářil jasně, nominujeme ho na pravou i levou ruku papeže * P.p Jindra podstoupil ice bucket challenge * možná proto odchází :(* na fb hledáme učitele ICT, příští rok se nepotkáte ani s p.p. Staňkem

STALO SE VOL. II

* Sourada taky, bude vůbec ještě informatika? * v pololetí odešla ale i p.p. Holajová * a takřikajíc oblíbené slovo nového p.p Pecha je jaksi * jinak výtky nemáme *

J.P. ? V.S. * S.B. + N.M. * M.F. ? T.H. * A.P. chce drama *

a jako vždy nakonec, stálice: K.M. + S.S. * A.J.P. + R.P. * M.L.K. + P.S. * Š.K. + B.F. * L.T. + S.L. * F.P. + M.S. (mimo) * M.Z. + J.B. * R.Z. + A.K. (exPORG) *

Zamyšlení

O (ne)psaní

Nevěřím, že to říkám, ale už dlouho jsem nepsala. Z každodenních zápisů do deníku se stal jeden či dva zápisy týdně. V hodinách češtiny mi taky přijde, že píšeme míň, a v septimánském shonu tak tak stíhám přečíst knížku, natož si napsat něco pro sebe. Proto se teď cítím trapně. Neotrkane. Jako bych otevírala léta staré fotoalbum a nevěděla, jak s ním naložit.

Odmalička mi bylo říkáváno, že mám na psaní talent. Tím si tady teď nechci navyšovat ego nebo se chlubit, je to zkrátka věc, kterou jsem vždy slýchávala. Psaní mě bavilo, stačilo se někam posadit nebo lehnout, vzít tužku a papír do ruky a slova se na papíře objevovala rychlostí blesku. V osmi letech se asi sice nejednalo o světobornou literaturu, ale na malou dívku to byl docela dobrý počín. Skládala jsem básničky, pořád něco čmárala a vystřídalala několik deníků, které mám doted' ve skříni ve svém pokoji. Rodiče mé fantazii meze nekladli, a tak například vznikla lyrická báseň o jelenovi na útěku, kterou jsem složila během přestávky přijímaček nanečisto Na Zatlace.

Časem jsem se zúčastnila i pár písemných soutěží, poslední vlastně teď na podzim. Vždy jsem se svým výkonem byla spokojená, jelikož psaní pro

mě nebylo překážkou. Kdykoliv se ale mělo psát do Porgazeenu, překážka se objevila. Buď jsem měla v hlavě vymetenou, nebo moje věty nedávaly vůbec žádný smysl. Pod tlakem uzávěrky jsem vždycky začala panikařit a snažila se ze sebe něco vymáčkout. Prozatím se to vždycky povedlo, ale vím, že v člancích pro školní časopis nejsem sebevědomá. S otevřením Wordu mě pohltila příšerná tíseň, která nikdy neodešla, dokud Porgazeen nevyšel.

Teď se nacházím v obdobné situaci. Poprvé odevzdávám článek o víc než dva dny později, konkrétně asi o tři týdny a nemám tušení, jestli vůbec vyjde. Smekám šéfredaktorce, korektuře a tiráži, že se s tímhle vypořádávají, protože uzávěrky v Porgazeenu jsou opravdu kontroverzní. Asi by ani nebyly, kdybychom se my, redaktoři, více snažili, ale zatím nám to moc nejde. A pak se tam dostaví článek jako tenhle, který nemá ani pointu nebo název. Pro mě je však super procvičením a tréninkem. Za tu půl hodinu, co tu u počítače sedím, se cítím víc sebejistě. Tak to je asi hlavní význam tohoto kousku – vyzkoušet si psát a ukázat to publiku, abych nevyšla ze cviku.

Berta Bašta (septima)

Aleš Roleček tak,

V hodinách latiny, dějin umění a religionistiky se od pana profesora Rolečka dozvídáme mnoho příběhů ze světové historie, o něm samotném se však zcela logicky tolik nedozvídáme. S hrůzou jsem shledal, že se mezi studenty vynořují všelijaké dohady a konspirační teorie, jak to s jeho původem vlastně je. Proto se sešel tým těch nejlepších historiků, kunsthistoriků, historiografů a paleografů, aby pečlivě probádal všechny dochované i nedochované prameny, s ultimátní platností tak zodpověděl tuto otázku a učinil šíření jakýchkoli fake news o panu profesorovi šlus.

Začneme u jména: jméno Aleš, italsky Alesio, španělsky Aleix, chodsky Haleš pochází z řeckého slova *alexein*, které znamená *bránit, přeneseně štít, pomoc*. (Není však vyloučeno, že si naopak řečtina přivlastnila jméno pana profesora, v češtině také máme slovesa *galvanizovat, zrentgenovat* apod.) Jméno pana profesora neslo město Alešia, kde Caesar rozdrtil Galy (Zápisky o válce galské, G. I. Cae-

nejmenovaný portrét čínského velmože
18. stol. n. l., Čína

BUDDHA – 29. března, rok neznámý, Mongolsko

sar, díl II., kapitola LXXXIV).

Ohledně původu příjmení Roleček tým historiků, kunsthistoriků, historiografů a paleografů váhá. Ponejvýš pochybný zdroj ho vykládá jako odvozeninu ze jména Vavřinec (Laurentius), za povšimnutí však také stojí podobnost se sanskrtskými slovy रोल — rostlina druhu *Flacourtia indica* a छेक — chytrý. Možná spojitost s anglickým Role-Czech (podle vzoru Tatí-Czech, Valá-Czech) byla badateli jednohlasně zavrhnuta jako anachronická a ahistorická.

Rodina pana profesora nám i po dlouhém bádání zůstává záhadou, ani anály jako Kosmova kronika či iDnes nejsou schopny poskytnout jedinou kloudnou indicii, ChatGPT ví, že nic neví, a kartářce padl Full House a padla do mdlob. Snad jen Katastrální úřad zná jméno Ludvíka Rolečka, který je dle této instituce se známějším Alešem spjat. Můžeme se pouze dohadovat, zda je to snad jeho bratr či praprávnuk a zda se náhodou nejedná o Ludvíka I., II., III., IV., V., VI., VII., VIII., IX., X., XI., XII., XIII., XIV., XV., XVI., XVII., XVIII., či dokonce o dávného francského krále Chlodvíka.

O samotném životě pana profesora se dá jednoduše najít mnoho informací i v tak banálních zdrojích jako je iVysílání, Databáze knih a role-

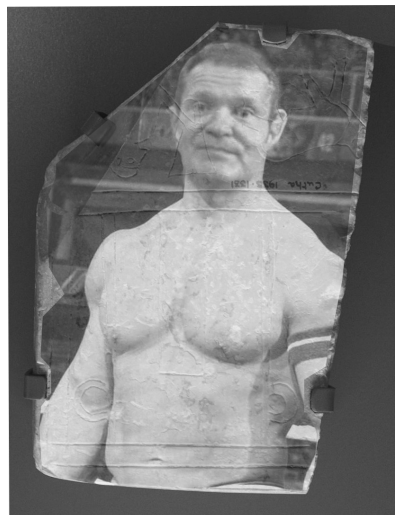
jak ho popisují historické prameny

cek.worldpress.com. Tým historiků, kunsthistoriků, historiografů a už jen jednoho zbývajících paleografa se však tímto nenechal uchlácholit a ponořil se ještě hlouběji do klášterních knihoven a egyptského písku. Došlo se k mnoha peprným detailům i bizarním závěrům, jejichž shrnutí se natáhlo na dvacet pět normostran. Plné znění se do PORGazeenu nevešlo a historiograf, který to měl sesumírovat, dostal žaludeční vředy, proto zde uvádíme jen zběžný výčet částí nalezených historických zmínek o panu profesorovi. Račte si o jeho minulosti udělat vlastní obrázek.

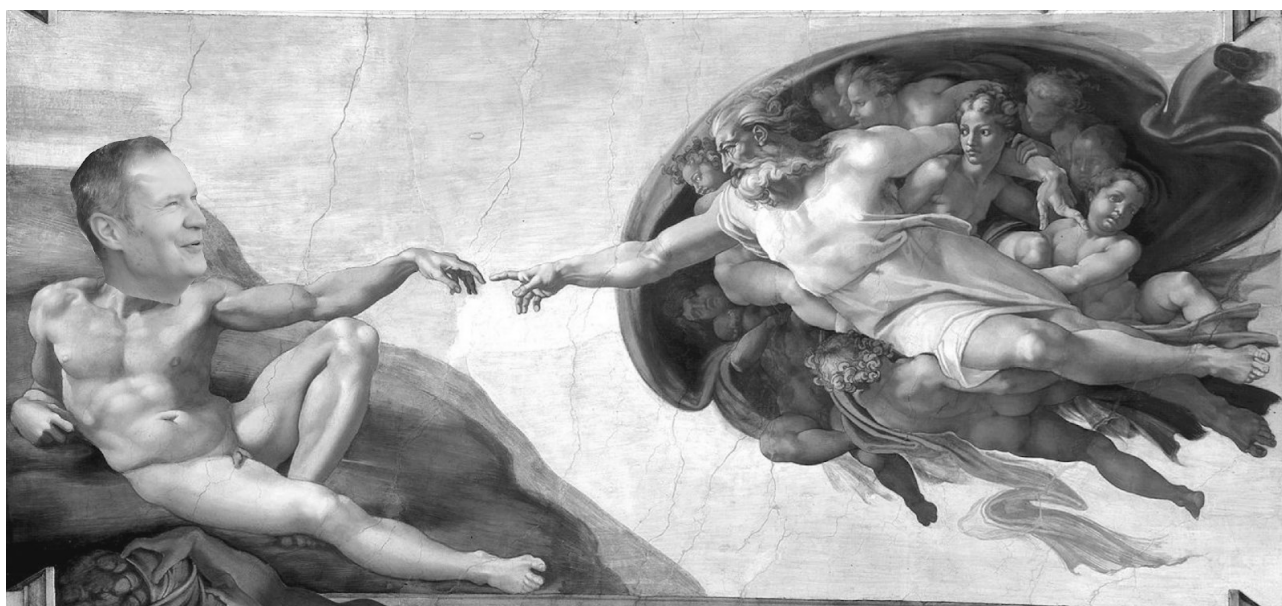
Antonín Drlík (septima)

Ilustrace: Antonín Drlík, Filip Martínek (septima)

*Úlomek kamenné destičky s reklamou na EPOS
O GYMALEŠOVI – cca 1900 př. K., Sumer*

STVOŘENÍ ALEŠE - Michelangelo Buonarroti, 1512, Vatikán

Historické orální zmínky o p.p. Rolečkovi

„Roleček nehraje v kostky,“ Albert Einstein.

„God save the Roleček,“ lidové.

„Vidím město veliké, jehož sláva Rolečka se bude dotýkat,“ Libuše.

„Co Roleček napsal, napsal jsem,“ Pilát z Pontu.

„I ty, Rolečku?“ Gaius Iulius Caesar.

„Roleček ante portas,“ Cicero.

„Aut Roleček, aut nihil,“ Gaius Iulius Caesar.

„In Roleček veritas,“ latinské přísloví.

„Memento Roleček,“ lidová moudrost.

„Roleček ví, že nic nevím,“ Sokratés.

„Deutschland über Aleš,“ August Heinrich Hoffmann von Fallersleben.

„Neruš Rolečkovy kruhy,“ Archimédes.

O Skotsku a neztrácení rozumu

Ráno začíná něžně. Ve tmě. Probouzí mě kočka Luna – naše domácí alarmová jednotka. V šest moje dveře od pokoje čeká ostrý nálet. Jakmile Luně otevřu, vklouzne dovnitř, udělá jedno okázalé kolečko kolem postele a zase odejde. Vidíte sami, jak otravná může být. Přesto ale byla mým nejoblíbenějším stvořením v domě. Milovala jsem ji. A ona na oplátku ráda ničila moje domácí svetry – vytahala mi z nich všechny šňůrky, a ještě je s radostí poslintala.

A co by to bylo za ráno bez naší tradiční sprchové války. Jedna koupelna, šest lidí, občas devět. Každý má svůj přidělený časový úsek, díky němuž se všichni stihneme před odchodem do školy umýt, ale systém kolabuje ve chvíli, kdy někdo zaspí. Právě dnes je to můj panamský spolubydlící. Po deseti minutách čekání z koupelny vyletí jako střela a mně zbývají tři minuty na kompletní hygienu. Jestli to takhle půjde dál, brzy mi tu postaví stupně vítězů za nejrychlejší koupel.

V kuchyni pak čeká tradiční snídaně: cereálie, ovesná kaše, toasty, leklé ovoce a věčně nedovřeného mléko s lístečkem: „Prosím, vraťte do lednice.“ – Mám takový pocit, že tam už dlouho nebylo. Kouknu z okna na šňůru s prádlem, které nemá se-

bemenší šanci uschnout. Ale i když se jednou za uherský rok zázračně objeví slunce a všechno vážně doschne, stejně z toho nic nemám. Než totiž vůbec stačím vztáhnout ruku k hromadě oblečení, všechny moje ponožky už dávno zmizely. Spolubydlící mi je systematicky kradou. Jsou horší než Lichožrouti. Ti aspoň fungují podle nějakých pravidel.

Věděli jste, že Skotové mají údajně 421 slov pro sních? Ale že by nějaký napadl, to se moc říct nedá. Dnes ale nasněžilo. Malá apokalypsa. Autobusy dávno zmizely z povrchu zemského, špatně postavené mosty se zavřely, ale do školy se samozřejmě jde. Říká se, že nikdy není špatné počasí, jen špatné oblečení. Kéž bych to taky mohla prohlásit, ale každý den povinně chodím v tenkých silonkách, sukni a saku, které ještě k tomu smrdí, když zmokne. Jestli jste nikdy nezažili britské školní uniformy a s nimi všechna ta pravidla, buďte rádi. Neustále jste objektem důkladného pozorování učitelů, již vás přejíždějí pohledem od hlavy k patě, bez milosti. Stačí jediná nepovolená barva gumičky ve vlasech, o náušnicích nemluvě – maximálně jedny, malé, nenápadné. Zapomeňte na barevné vlasy, výrazný make-up nebo boty se žlutým šitím (ano, na boty značky Dr. Martens je vydaný speciální zákaz). Ko-

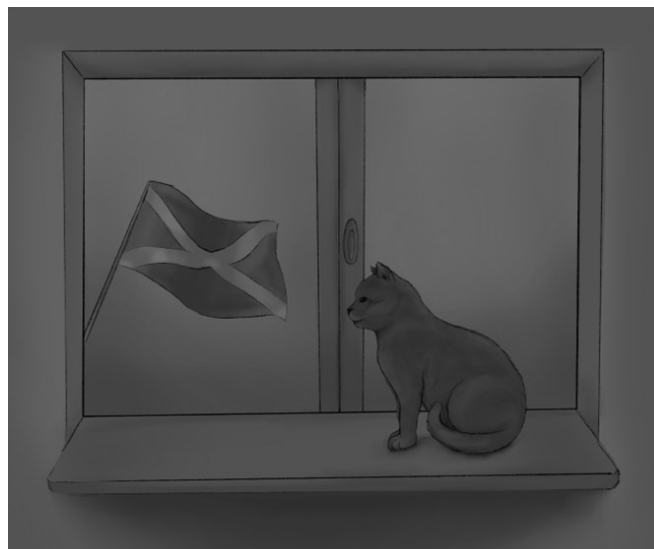

šile musí být zastrčená tak, že byste prošli i vojenskou přehlídkou, kravata utažená přesně na střed. Jakmile trochu sklouzne, cítíte za zády přibližující se stín dozoru. V takových chvílích si přejete být raději neviditelní.

Večer se vracím domů a vzápětí i Nicola. Nejzajímavější člověk, jehož jsem kdy potkala. Hostitelka, pečovatelka, bývalá vojačka, otužilkyň a chodící kronika. Přestože v jejím domě panuje naprostý chaos, nepřála bych si bydlet nikde jinde. Je upřímná, pohostinná a hlavně vtipná. Jako každý jiný večer nám vypráví další historku pohybující se mezi komedií a dokumentem o přežití.

I po nějakém čase se při vzpomínce na Skotsko usmívám. A přeci – něco na tom všem bylo krásně absurdního a mělo to své kouzlo.

Alexandra Rydvalová (sexta)

Ilustrace: Anežka Procházková (kvarta)

mini reportáž

Vy chile nej konzul

¡Hola!

V pátek 24. ledna jsme díky paní profesorce Jagošové v rámci semináře pokročilé španělštiny měli jedinečnou možnost vyrazit na Velvyslanectví Chilské republiky na Václavském náměstí. Čekal nás tam konzul Chile, kterému končilo po pěti letech působení v Česku.

Tato visita měla být naší první zkouškou španělštiny mimo učebny PORGu, a tak jsme si připravili *presentaciones* o nás a naší škole společně s otázkami na konzula, od kterého jsme chtěli vyvědět detaily o jeho zaměstnání i zemi, kterou tedy v Praze pět let reprezentoval.

K našemu překvapení jsme se ale setkali nejen s konzulem, nýbrž i s velvyslancem. Oba byli nadšení z naší snahy se učit cizímu jazyku a poznávat daleké kultury a vyprávěli nám o Chile a Chilanech. Dlouho jsme diskutovali o chilském nářečí *español* a slovíčkách, která jsou pro tuto zemi specifická. Věděli jste například, že je chilská španělština ovlivněna tamní německou menšinou? V některých oblastech Chile tak můžete například slyšet slovo *sofortamente*, což je „pošpanělštěná“ verze německého slova *sofort* (ihned), které ale ve španělských slovnících nenajdete.

Velvyslanec s konzulem nám nadšeně vyprávěli o své zemi, a tak se naše návštěva – původně na hodinu a půl – protáhla na více než dvě a půl hodiny. Před odchodem jsme si pořídili společné fotos pro sociální sítě velvyslanectví. Na konzula s velvyslancem jsme udělali takový dojem, že jsme byli pozváni, abychom se po maturitách znovu setkali na degustaci Chilských vín, pro která je tato země obzvláště slavná.

Patrik Jásek (oktáva)
a seminář španělštiny pro pokročilé

Kolik váží slovo

Facebookový algoritmus mne celkem správně odhaduje jako mladého bílého muže, takže mi čas od času servíruje podcasty jiných bílých mužů, kteří nám s nejvyšší vážností říkají, jak to s tím světem teda je. Před časem mi tak nabídl video-podcast s psychiatrem Radkinem Honzákem, který se s buldozeristickou nonšalancí pustil do rozboru hned několika současných témat. Jedním z nich je i transgender.

Heleďte se, mě vlastně úplně nepřekvapuje, že někdo jeho věku bude mít na takovou věc poněkud konzervativní názor. Nesouhlasím s ním, ale respektuji to. Jako člověka, který se zabývá písmeny, slovy, výrazivem a publicistikou, mne však v těchto případech celkem pravidelně zaráží, s jak neúnos-

nou ledabylostí Honzák a jemu podobní právě s jazykem mnohdy nakládají.

Typicky používaným pojmem je *genderová ideologie* nebo tentokrát ten *transgender*, následovaný paušálním zhodnocením všech, kteří do téhle nesourodé množiny patří. Hrozně mi vadí, jak tenhle způsob vyjadřování pomíjí konkrétní lidské osudy. Moji trans kamarádi nejsou ani *genderová ideologie*, ani *ten transgender*. Jsou to zcela určití lidé jako my všichni ostatní — s konkrétními příběhy, které mnohdy nejsou vůbec veselé. A mimo jiné to jsou borci, takže si rozhodně nezaslouží, aby byli označováni za průser, pane doktore Honzáku.

Vojtěch Voska (oktáva 2020/21)

Střípek povídky

Něco je za dveřmi

Je pozdě večer a prší. Ulice pode mnou jsou plné deštníků lidí, kteří se vrací z práce. Já sedím u okna a dodělávám práci do školy. Všude je ticho a jen slabé škrábání na dveře mě vyrušuje. Zní to, jako když nehty přejíždíte po tabuli.

Už se to opravdu nedá poslouchat, jdu na chodbu.

Venku ale nic není. Jen se mi zdá, že se na konci chodby něco mihlo. Chci tam jít, ale je to v zakázané oblasti. Někdo tam před rokem zemřel. Nechám to být a doufám, že to byl jen přelud.

Už je půlnoc a já už opravdu musím domů. Když se vracím, přijde mi, že jsem se ztratila. Nic kolem sebe nepoznávám. Vše se mi zdá větší. Jen jedny dveře zůstávají stále stejné. Najednou mi připadá, že mě něco volá. Vychází to z těch dveří.

Jdu za tím zvukem. Než vejdu, bleskne mi hlavou, že to není dobrý nápad. Snažím se zastavit, ale nejde to. Myslím, že to způsobuje to volání.

Uprostřed místnosti je obrovská černá silueta a dívá se mi přímo do očí.

Emma Marušková (sekunda)

Ilustrace: Michael Černohlávek (septima)

*Labyrintem je nám svět
Minotaurem kusy vět
Ztrácíme se v uličkách
Obalených v klubíčkách*
Edita Volešová (kvinta)

Rozvaha

Já a spánek

Už to bude pár let, co jsem se naposledy vyspal jako miminko, a nepředpokládám, že se to v blízké budoucnosti změní. Je mi také zjevné, že s mou situací bude schopna většina čtenářů soucítit. V dnešním světě je poněkud náročné najít někoho, kdo má stále spořádaný spánkový režim. Víte, nějakým záhadným způsobem mě má skromná spící souprava vábí pouze v případě, že mám nespočet nesplněných zadání, jež musím následující den odevzdávat, ale jakmile tyto domácí úkoly dokončím, touha po ulehnutí do komfortní postele je rázem fuč.

Musím přiznat, že jsem v životě jen málokdy potkal něco tak iritujiícího, jako je nucení se ke spánku. Šance na to, abych usnul v prvních minutách, je prakticky stejně velká jako šance, že někdy napíšu bezchybnou esej na češtinu. Zároveň klima pod peřinou připomíná tropy a otepluje se víc a víc každou minutou, a tak se nakonec raději vzdám pohodlí postele a rozhodnu se pro děláním jakékoliv jiné aktivity, než abych nadále vykonával Sisyfův trest a snažil se o nemožné.

Problém však nemám jen s usínáním, ale i se vstáváním. O energetickém ránu v posledních měsících přemýšlím spíše jako o pradávném mýtu než o každodenní události. Nevím, zdali je to normální probouzet se za tmy, ale už přišlo jaro a jsem si dobře vědom, že s ním přijde i den, kdy uvidím

slunce nad hlavou při odchodu z říše snů. Jsem si vědom, že můj spánkový režim není lidská norma a že bych s tím měl něco udělat, a proto jsem se rozhodl, že je čas skončit s mou konzumací energetických nápojů. Hodně lidí mi říkalo, že nejsem vhodný pro mé tělo. Mezi nimi je i pan profesor Bukovský, který podotkl, že to už je snad i pivo lepší nápoj pro mládež. S panem profesorem pro jednu souhlasím. Bohužel se necítím lépe, přestože jsem teď hrdým abstinentem. Ba naopak je možné, že tento pokus o zlepšení mého dřímání pouze zhoršil moji schopnost vnímání. To by pak znamenalo více učení mimo školu, a to mě vede zpět ke zhoršování kvality spánku.

Jediná možnost, kterou v tuhle chvíli mám, je si začít doma dělat kávu pro trochu více zdravě dodávané energie. Sice jsem slyšel o tom, že existují i lidé, kteří jsou závislí na kávě, ale musím to minimálně zkusit, protože bez ní pochybuji, že se dostanu skze alší týden školy. Přesto všechno si říkám, že snad jednou přijde den, kdy si lehnu do postele a během pěti minut se propadnu do hlubokého spánku. Do té doby mi nezbyvá než doufat, že káva, trochu vůle a možná i pár inspirativních večerních podcastů přinesou zlom. A pokud ne? Tak aspoň budu mít o čem dál psát.

Matěj Tillman (sexta)

„V Assisi v jeden letní den...“

Kvartánské veršované legendy o životě a smrti světců a světic, jejichž jméno nosí

Svatá Klára

V Assisi v jeden letní den
zrodilo se dítě jak krásný sen.
Klára, jak jméno světla zní,
žila tu v Bohu po mnoho dní.

Bohatá rodina, dům plný krás,
v srdci svém slyší však jiný to hlas.
Nechce zlato, šperky ni šat,
touží po Bohu a touží mít hlad.

Když lidé hladoví, ona jim dává,
nikoli pokladů, ale Božího slova.
Ruce má něžné, v pevné však síle,
když pečuje, modlí se, bdí dlouhé chvíle.

Monaldo Scifi – strýc její mocný,
nutil ji k sňatku, smutku je hodný.
Klára se trápí, vdávat se nechce,
utíká z domu od starého hřebce.

V kostel se uchýlí, Františka střetne,
vlasy se zkrátí, roucho jí padne.
Bohu se zaslibí, strýcovi sklapne.
sliby jsou složeny, chladná je kaple.

Místo svatby s hrabětem zvolila si Pána,
Františkovou rukou byla ostříhána.
Řeholi klarisek pak zakládá ráda,
při stavbě kláštera namohla si záda.

Saracéni zatracení,
na Assisi zuby cení.
Klára zastrašit se nedá,
před Araby svátost zvedá

S Anežkou si listy psala,
ta pak sama založila
po Klářině velké snaze
klarisek klášter také v Praze.

Dlouhá ta léta trápí ji nemoc,
tělu už slabému nedá se pomoci.
Duše Bohu dávno je odevzdána,
stoupá k nebi, svatá a požehnána.

Klára Peroutková (kvarta)

Svatá Kristýna

Když se my vrátíme zpět
o našich osmnáct set let
tam, kde Jordánsko leží,
bychom hledali stěží.
Tam, kde kdysi houkal výr,
tam, kde se rozléhal Týr.

Tam každé děvče v Týru
mohlo žít v míru.

Však i ta dívka mohla,
jinak se pak rozhodla.
Když jedenáct jí bylo,
vše se pro ni změnilo.

Pak pokřtít se dala.
I proti otci vstala.
Však ten jejich učení
odsuzoval k mučení.

Bičování trpěla,
ani nezaúpěla.

Pak otci smrt přinesla,
když pak ani neklesla,
byť s mlýnským kolem, dcera
pod hladinu jezera.
I do smůlou plného
kotle velmi velkého

dali ji a přežila,
i pec, kde se pražila.
Pak modliti se v chrámu,
avšak jinému pánu

jí proti mysli bylo,
hned vše se tam rozbilo.

Když na ni dali hady,
ti točili se zády.
Vzali svému pánu dech.
Ona ihned ve svých snech
vrátila mu zpět život,
než ji trefil šípu hrot.

Kristýna Gudevová (kvarta)

Svatá Anežka

Na hradě v kolébce
dítě již třese se,
je v náručí krále
a právě tam v sále.

Pojmenovali ji
Anežka v naději,
že se brzy provdá,
nebyla to pravda.

V pouhých třech letech ji
malou zasnoubili,
její nápadník byl
princ, její král pravil.

Jenže ten zemřel mlád,
za koho má se vdát?
Princů a knížat zná,
svatba ale žádná.

Radši si bibli čte,
než aby se posté,
snoubila, když ovšem
chce být jen s Ježíšem

Zřekla se bohatství,
žila jen v přátelství,
odmítla zlatý třpyt,
zvolila prostý byt.

V Praze špitál zřídí,
kam přicházejí bídni,
pro nemocné má cit,
chce je nechat dožít.

Pak klášter založí,
v modlitbě odloží
pýchu a světský hluk
a dál žije bez muk.

Před listopadovou
revolucí svatou
papež ji konečně
prohlásil skutečně.

Anežka Procházková (kvarta)

Se svíčkou do pekla

„Nechápu, že nehoříš.“ (Hoří.)

Ačkoliv toto konstatování bylo možná jen narážka na teplé počasí, mou kdysi metaforickou myslí bylo automaticky přejato v abstraktnu.

Pojďme si tedy představit hořící svíčku – na začátku jí někdo zapálil, zajistil jí přístup ke kyslíku, prvotní zažehnutí do života a možná i dokonce dál udržoval podmínky přínosné jejímu plameni. Ten tak mohl růst, nabírat na síle a brzy už hoří úplně sám.

Co by se ale stalo, kdyby ji nikdo nezapálil? Dokáže se rozhořet při stále ubývajícím kyslíku, zrychlujícím se tempu... Nastává jev, který by hodi-
nář pracující dlouho do noci při svíčce nečekal, plamen buď zhasne, nebo vzplane i se svíčkou a vším kolem. Realita vyhoření totiž není jen ztráta síly, je to vzplanutí, které se šíří jako špatně vypočítaný chemický pokus.

O přepracovanosti a vyhoření čtu v číslech Porgazeenu dvacet let starých, stejně tak je vidím na tvářích svých spolužáků, postupně se klubou i z nižších ročníků. Člověk se dostane do rutiny - studijní, pracovní, životní... Den splývá v noc, která se překulí v další den, není představitelné, abychom šli udělat něco, co jsme nikdy nezkusili, či něco hned rovnou nevěděli a už stoprocentně neuměli.

Uzávěrka tohoto čísla přišla jako vždy v nemilý čas. Hoří nám (nejen) konec školního roku a já si jen matně uvědomuji, že je to jeden z mých posledních středoškolských. Taký máte pocit, že byste se vždy rádi rozhořeli pro milion věcí, ale nikdy není čas? Jako kdyby pomalu docházel kyslík, někdo si hraje s uzávěrem plynu a vy to v denním to-do listu nezachytíte. Zvyknete si a brzy si ani nedovolíte myslet na to, že se tak cítíte. V plamenech, vyhořelí.

Představme si lehce rozbitou sprchu – proudí vám jen nesnesitelně horká či studená voda. Při jejím zapnutí vás to vytrhne, těšili jste se na příjemnou sprchu, a tak zoufale štelujete s kohoutkem sem a tam. Po chvíli se přesvědčujete, že to funguje, přece vaše usilovné upravování muselo mít nějaký efekt. A skutečně, voda je najednou vlažnější, příjemnější... A tak se měsíce sprchujete ve vroucí či mrazící vodě.

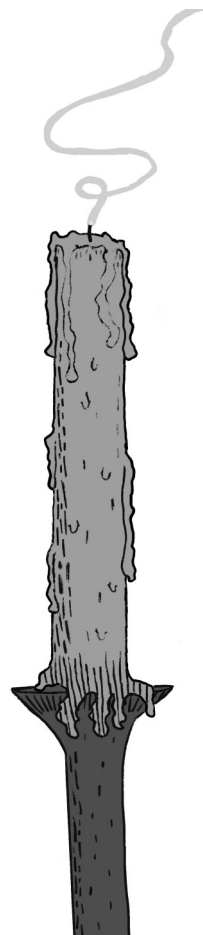
Život ale bohužel neplyne tak hezky a stejnotě jako proud vody z rozbité sprchy. V ten nejhorší moment změni směr a vy nadáváte, že vás voda najednou pálí či studí. Vytrhne vás z proudu a donutí do uvědomění, že jste jen člověk, donutí vás si opět vybrat, kterým směrem otočíte kohoutek. Ačkoliv to algoritmus nechápe, jsme neustále nuceni stavět se proti tomuto měnícímu se světu s hodnotami, které si musíme znovu a znovu budovat.

To je ale to, co by nás mělo držet před vyhasnutím – neustálé formování a měnění plamenu, vystavování novým prostředím, aby i ti, kterým nikdy nikdo svíčku nezapálil, měli šanci se pro něco rozhořet. Každý si totiž zaslouží najít to, pro co by si přál až vzplanout.

Odejme teď na chvíli mé cyklické nošení se do hlubokých vod a pekelných ohňů a zkusme se zamyslet nad vlastním plamenem. Jak je na tom? Hoří vůbec, a má pro co? Když vyhasne, má kolem sebe lidi, kteří mu pomohou znovu k životu? Možná, že když si položíme tyto otázky, dojdeme k uvědomění, že můžeme zapalovat svíčky, aniž bychom se kvůli tomu ocitli pohlčení v plamenech. Alespoň to bych vám, milí PORGáni, moc přála.

Anežka Julia Peimer (septima)

Ilustrace: Emma Marušková (sekunda)

Sen o ruském impériu

Denacifikace sousedního suverénního státu se protáhla ze tří dnů na tři roky. Nebo spíše 11 let, které již uběhly od anexe Krymu. Takhle si to asi hlava Ruské federace nepředstavovala. Ukrajinci odhodlaně brání svou vlast za velké (přetrvávající) slovní a vojenské (čím dál tím menší) podpory Západu. Ukázalo se, že Ruská armáda je přes svou velikost a bývalou pověst značně zastaralá, rozežírá ji korupce a nefunkční režim. Přesto se jí stále daří pomalu posouvat frontovou linii, a to hlavně kvůli obrovské rozloze země, velkému počtu obyvatel, a nekonečné ochotě diktátora je všechny obětovat. A také útočit na civilní cíle, jako třeba na Květnou neděli v Sumách nebo na město Kryvyj Rih, mučit zajaté ukrajinské vojáky a novináře jako Viktoriji Roščynovou nebo střilet vlastní vojáky, kteří ustoupí (toto není úplně ověřená informace, ale hodně se o tom spekuluje a to, že je ruským jednotkám zakázáno ustoupit, tvrdí např. ukrajinský novinář Jurij Butusov), což se dělalo už u Stalingradu. V tuto chvíli se velmi snaží zatlačit na linii u Dněpropetrovské oblasti. Putin by totiž rád 9. května na tribunách na Rudém náměstí při oslavách výročí konce Velké vlastenecké války (na kterých nebude chybět ani Si Ťin-Pching nebo Robert Fico) prezentoval jako vítězství vstup do nového ukrajinského regionu. Nejspíše (a já v to doufám) se mu to ale nepodaří.

Je to válka zákopů, letadel, raket, a hlavně dronů. V tuto chvíli se ukazuje, jak moc jsou na tomto bojišti efektivní drony. Velmi využívané jsou například kamikadze drony, které, jak už název napovídá, nesou nálož a při odpálení u cíle jsou samy zničeny. Nyní se objevuje nový koncept "zóny smrti", což bude pás u frontové linie tak zamořený drony, že nic neprojde. Něco jako No man's land mezi zákopy. Avšak i ve výrobě dronů má Rusko náskok. To samé platí o municích, stíhačkách či raketách. Ukrajina se již dlouho snaží získat systémy Patriot, nedávno prezident Zelenskij dokonce navrhl, že je odkoupí. Zkrátka Rusko má v technice převahu, zato má však i větší ztráty (podle různých zdrojů, zde se informace nedají potvrdit a ani jedna strana o svých ztrátách ze strategických důvodů neinformu-

je). O stavu ruské armády vypovídá i to, že začínají na frontě používat motorky, elektrické koloběžky či napolo zničené civilní automobily.

Určitě tedy chápete, proč je tak důležitá „západní“ pomoc. S naprosto nepředvídatelným mužem v čele USA se Evropa jen pomalu chápe odpovědnosti za svou vlastní obranu, natož Ukrajiny. Trump neuspěl při mírovém jednání s Putinem a prohlásil, že ho Putin „asi vodí za nos, že možná doopravdy nechce ukončit válku“. Gratuluji! Po třech letech si to (možná, člověk nikdy neví) uvědomil. Prezident Zelenskij se též setkal s Trumpem ve Vatikánu, a zatím to vypadá jako pozitivní schůzka, která skutečně „má potenciál stát se historickou“, jak krátce poté napsala kancelář ukrajinského prezidenta. Další pozitivní zprávou je, že Trump následně zmírnil ostrou kritiku Zelenského, na Putina naopak přiosřil. Následně byla podepsána dohoda o nerostných surovinách mezi oběma státy, která si klade za úkol zřídit společný fond, na kterém by měly oba státy rovný podíl, a který by umožnil USA přístup k ukrajinskému nerostnému bohatství a příliv investic na Ukrajinu. Také obnovuje vojenskou pomoc Ukrajině, což je nepochybně dobrá zpráva.

Obě strany mají též nedostatek lidské síly, zvláště Ukrajina. Rusku se nějak daří, primárně díky obrovským náborovým bonusům, které jsou pro obyčejné Rusy pohádkově vysoké, udržovat stálý příchod lidí na frontu. Utrácí za to však obrovské peníze. I ve zbrojovkách jsou platy několikanásobné oproti normálním řemeslům či povoláním, a tak hodně lidí odchází dělat tam. To sice udržuje ruskou válečnou mašinerii v chodu, avšak za velkou cenu. Podle ekonoma Vjačeslava Širajeva dosáhla inflace za minulý rok 30–40 % a jen za letošní leden to už bylo 6 %, což dělá 60–80 % za rok. Většina lidí nemá ani na auto. I cena ropy klesá a ekonomika je dlouhodobě v recesi. Státní tiskárna neustále tiskne nové peníze, ale tím se dlouhodobě jen roztáčí kolo hyperinflace. V tuto chvíli začíná sezóna požárů a má být horší než kdy dříve, už teď se to absolutně nezvládá. Putin to nejspíše ví, je mu to jedno? Jde mu jen o něj a je odhodlán obětovat celý národ, aby dosáhl svého cíle? Kam je ochoten zajít? Hlavní

otázka však zní: Jak dlouho to ještě dokáže ruská ekonomika vydržet? A co se musí stát, kolik musí stát brambory, aby se obyčejní lidé začali bouřit? Ohledně toho panuje hodně spekulací. Někdo tvrdí, že pár měsíců, někdo rok, někdo tři až pět. Já si netroufám hádat. Přál bych si ale, aby to bylo hodně málo. K druhé otázce: Traduje se, že jsou Rusové národ, který toho vydrží hodně, a vždy se podvolí. Vždy v historii, když se lidé (v Rusku) začali bouřit, bylo ještě hůř. A přestože v dnešním Rusku narůstá počet lidí, co si přejí mír, a jsou za to zavíraní, tak si hodně jiných pořád myslí, že válka je to nejlepší, co se mohlo stát.

To je tragédie ruského snu o impériu. Prošli si strašlivou minulostí a nechápou, že bát se Ruska není to samé co mít Rusko v úctě. Tenhle sen se už dávno změnil v prach, ale Putin to nechápe, a myslí si, že

terorem vlastních lidí, dobovačnou válkou a boji zruinovanou ekonomikou dokáže z Ruska udělat opět velmoc. Přál bych si, aby byl na Ukrajině brzo spravedlivý mír, ať už kvůli tomu, že se ruská ekonomika konečně zhroutí, nebo z jiných příčin, a aby jednou byla z Ruska demokratická země, ve které budou lidi žít šťastně.

Kdysi někdo řekl, že my platíme jen penězi, Ukrajinci krví. Ted' už ale neplatí ani to. Podle výpočtů ekonomů ze začátku roku už se nám to vrátilo, spousty Ukrajinců u nás totiž odvádí daně. Válka nás tedy nestála vůbec nic. Přál bych si i to, aby se Evropa vzchopila, odmítla nálady z „vyčerpání válkou“ a o „potřebě míru“ a bránila jak napadený stát, tak byla připravena bránit sama sebe. Snad to nebude potřeba.

Matyáš Brázda (kvinta)

Minireportáž

Disneyland Paris

O prodlouženém víkendu jsme s rodinou jeli na tři dny do Disneylandu v Paříži a upřímně to byl pro mne jeden z nejnezapomenutelnějších nezapomenutelných zážitků. Atmosféra byla nádherná a celkově je to kouzelné místo. Je nutno ale říct, že park je spíše o zážitcích než o adrenalinu. Všechna místa jsou inspirována příběhy od Disneyho a také se v nich nacházejí tematické postavičky, které s vámi interagují, a to pobaví i dospělé. Atrakce, na kterých jsme byli, se mi moc líbily, ale dost často na plno z nich byly neskutečně dlouhé fronty. To to trochu kazilo. Jako upřímně, kdo by chtěl čekat hodinu na to, aby se mohl projet 5 minut v lodičce, která je inspirována Petrem Panem? Člověk tedy musel pravidelně kontrolovat v aplikaci, kde je nejmenší fronta, aby většinu dne nestrávil jen čekáním. A takové naše tajné hacky byly single ride a nebo čekání až do zavíračky, kdy už lidi odcházejí. A největší wow na závěr byla dronová show, video mapping a ohňostroj nad zámkem. Byla to naprosto úžasná dovolená.

Emma Marušková (sekunda)

Noční můra na kolech

Blížím se k zastávce u našeho domu. Je na dohled. Autobus má přijet za dvě minuty, ale i tak spěchám. Nutno podotknout, že jakákoliv forma hromadné dopravy tu naprosto vždy jezdí o pět až patnáct minut později. Jdu po úzké silnici, na níž není chodník, a tak se často otáčím a kontroluji, že za mnou nejede žádné auto. Slyším motor. Otočím se. Autobus, který tu má být za dvě minuty, mě míjí a na zastávce pár metrů přede mnou nezastaví. Přestože mu běžím v závěsu.

Vzdychnu a otevřu mapy na mobilu. Odpadla mi dopolední část školy, takže začínám až v jednu. Na cestě jsem ale už po jedenácté, protože můj jediný přímý autobus do školy jel jen teď. Mapy tvrdí, že mi za pět minut jede jiný autobus ze zastávky kousek od té, na níž právě stojím. Proč se mi nenabídl včera večer, když jsem si cestu plánovala? Není čas na pochyby, a tak se vypravím na vedlejší zastávku. Pár minut čekám, nic nejede. Podívám se na jízdní řád nalepený na oprýskaném přístřešku. 10:22 a 12:22. Kde je 11:22? Vzduchu, trochu hlasitěji než minule, a znovu otevřu mapy.

Za jedenáct minut odjíždí autobus ze zastávky deset minut ode mě. Skvělé! Sejdou prudký kopec, na němž bydlím, s námahou vylezu a slezu schody mostu nad dálnicí, již musím přejít, a dojdu na zastávku. Tentokrát můj autobus na jízdním řádu existuje, ale má jet o tři minuty dřív, než tvrdí mapy. Díky bohu tu jsem také dřív. Uběhne pět minut. Nic. Deset. Stále nic. Už mám na krajíčku a s nervozitou vyhlížím svou poslední šanci, jak se dostat do školy včas. Po patnácti nekonečných minutách čekání autobus přijíždí. Já radostně nastupuji, se slzami štěstí v očích zdravím řidiče a přikládám kartu k terminálu.

Usadím se, i když za chvíli zase vystupuji, protože musím přestoupit na jiný autobus. Pozorně sleduji mapy, abych věděla, kdy zmáčknout tlačítko STOP, aby řidič nepřešel mou zastávku. Už! Stisknu rudé tlačítko, znovu přiložím kartu k terminálu, poděkuji a vystoupím... uprostřed ničeho. Nikde nikdo, jen auta. Jsem na dálnici. Po přechodu, který tu – k mému překvapení – je, přejdu na zastávku v druhém směru. Dle map by měl za pět minut přijet autobus, který jede do Neathu. Z něj dojdu do deseti minut do školy. Hračka.

Podívám se na jízdní řád na zastávce. Autobus za autobusem, Port Talbot, Swansea, Neath... Do Neathu to ale jede až za tři čtvrtě hodiny! Zoufale vzdychnu. Po třetí. Do školy se dnes asi nedostanu... Náhle se v dálce objeví červená tečka. Čím blíž je, tím jasněji na mě svítí nápis na jejím čele. NEATH. Popojdu k okraji silnice, řidič dupne na brzdy. Nastoupím, pozdravím, přiložím kartu k terminálu. „You know this bus isn't supposed to stop here, right?“ ozve se z řidičova místa. Zarazím se, několikrát poděkuji a posadím se. Pokud mám anděla strážného, je to tenhle řidič.

Cesta je dlouhá, protože projíždíme všemi uličkami v Britton Ferry a Neathu. Po půl hodině bedlivého pozorování map stisknu tlačítko STOP a vystoupím na zastávce u kruhového objezdu. Jsem trochu zmatená, všude auta a žádný přechod. Konečně se dostanu na cestu, kterou už znám. Projdu parkem základní školy, co je naproti mojí college, přejdu silnici po nekonečném čekání na zelenou a radostně dojdu do školního vestibulu. Za patnáct minut mám být ve třídě. Původně jsem tu měla být před hodinou.

Přiznávám se, že jsem rozmazlená naší skvělou MHD v Praze, takže tady ve Walesu naprosto trpím. Podobných zkušeností, jako je tato, mám nespočet. Chod autobusů a vlaků tu je dobrý asi tak jako místní počasí. Takže pokud někdy zavítáte do Velké Británie, nezapomeňte si deštník a časovou rezervu!

Eliška Palušová (sexta)

Hellenka (sexta)

PERLY SVINÍCM

Fišerová

KF: „Posad'te se, a vypněte ten telefon. Zlatý drogy opravdu“

KF: „Máme daný úhel alfa...“

VDV: „Omg, Lukáš, tam jsem já...“

KF: „Tak, pane Alfa. Nechcete nám jít udělat náčrtek?“

VDV: „Spíš ne, já už mám svůj ve čtverečkovaným sešitě.“

KF: „Špatně, Alfa by řekl: Jistě, udělám i postup.“

KF: „Schovejte ten chlebiček a vrhněte se na ty příklady, ty Vás nasytí“

KF: Přirozená čísla jsou nepoškozený prsty.
(třída nechápe)

KF: No, jeden, dva, tři,...

Janichová

MJ: Z technickýho lihu jsme si před Vánocema v laborce dělali vaječňák, beche-rovku, a další dobroty... tehdy to dělal každej, dneska už to nejde...

MJ: A kdo měl podle Hippokrata hodně žluči (cholerici), tak byl takovej brrrr star-tovací.

(o žluté krevní soli — obsahuje kyanidovou skupinu CN)

MJ: Se to pak přidává do Krtkova dortu, Babiččiny bábovky, apod. Ne, není to, že by chtěl Krtěk dostat někoho pod zem, je to protispékavá směs.

Huliciusová

AH: Ráda vás vidím, už jste zdravá!
To je docela voser, co?

Staněk

VS: Údajně jsou tady na tý škole nějací studenti, slyšel jsem.

Arnot

MA: „Jakmile řeknu Trump, je mi zle.“

MA: Co je na každé fotce Kim Čong Una?

MF: Atomovky!

MA: A krom nich?

OK: Lidi s notýskem.

MA: Správně! Stojí tam Kim a nějaký generálové nebo inženýři. Představte si, že inženýři postaví most a pak si zapisují, co tam tenhle pablík říká.

(o odtržení Jižanských států v americké občanské válce)

MA: To je jako já bych teďka žil v Šumperku, nesouhlasil bych s Fialou a vyhlásil bych Šumperskou lidovou republiku.

(hodiny se přetáčejí)

MA: To jako co mi chtějí ty hodiny naznačit?

Valášek

MV: Hlavní hrdinka se vám líbila?

OH: Jo, moc.

MV: Mně taky.

MV: No tak už Fico je vnímán na Slovensku kvůli dezinformacím jako osvoboditel, a pak tam přijede bratřka Putin a ten je osvobodí úplně všechny.

MV: Kristiáne, vy máte dneska žolíka, budete se na hodinu soustředit nejvíc. My všichni se tady budeme soustředit, ale Kristián se bude soustředit víc.

Fabián

TF: No, té polívce se zdá, protože nemá žádnou inerciální vztažnou soustavu, tak má pocit, že jí něco hodilo dozadu.

TF: Z vašeho pohledu nejste schopni rozlišit, jestli padáte ze skály nebo zatáčíte, protože výslednice sil je stejná

TF: (JK se vrátila ze zkoušky v autoškole) Na auto nebo něco lepšího?

TF: Co je na řadě? Elko!

(o historickém vývoji matematiky)

TF: To byly takový modely: máme krávu tvar koule a jdeme počítat.

Holajová

DH: Marcus Aurelius, neříkejte mi, že jste ho nepotkali.

Odněkud ze třídy: Ale jo, včera na zastávce.

Roleček

AR: „Patnáct vám je? No, nejvyšší čas na portské, jak říkají v Turecku.“

AR: 11. múza bude asi umělá inteligence, to bude opravdu strašné.

AR: „Říká se: hoří jako středověké město.“

AR: „Mohli bychom si udělat pokus Požár středověkého města. Jen škoda, že to město nemáme.“

AR: „V tu chvíli máslo vybuchne, vyletí komínem a zapálí šindel. Vtom spustíte ohňostroj šindelových střech, a když máte štěstí, zapálíte město. Celé.“

AR: „Spíte a už hoříte.“

AR: Kolego! Mobil? Vy jste žertovní!

AR: To znáte z dětství, máte omalovánky, kresbu a vybarvujete. Občas se trefíte do toho tvaru, když se netrefíte, tomu se pak říká exprese.

AR: Jak se tomu říká, když se donekonečna opakují nějaké vzory?

IT: Fraktál?

AR: Jo... jo... ale v dějinách umění tomu tak neříkáme.

SOS PERLY V ARCHIVU DOCHÁZÍ

P. S. Další sběrači perel vítáni s otevřenou náručí!!

Dělá ten parlament vůbec něco?

Od letošního ledna jsem (spolu) místopředsedkyní školního parlamentu. A společně se Sašou Rydvalovou, předsedkyní parlamentu, jsme se shodly, že už vět jako „já bych ten parlament zrušil“ nebo „vždyť se tam vůbec nic neděje“ máme celkem dost.

Kolikrát už jste slyšeli tyto věty za ty roky, co jste na PORGu? Někdy to můžete slyšet i mezi zdmi studovny, když tam ve středu probíhá schůze. Věděli jste ale, že jsou schůze Studentského parlamentu přístupné všem? Že tam kdokoliv kdykoliv může přijít s návrhem na zlepšení a zpříjemnění studentského života? Nebo prostě nám jen dát vědět o nějakém problému? Pořádání akcí a malých zpestření by mělo být jen jednou z úloh parlamentu. Měli bychom podle mě hlavně fungovat jako zástupce studentů v běhu školy. Ale úplně chápu, proč se na školní parlament v posledních letech studenti přestali obracet. A ne, není to proto, že by už nebylo co zlepšovat.

V parlamentu jsem už pátým (?) rokem a postupně jsem sledovala, jak se čím dál víc ukrajovalo jeho působíště a narůstala jen jeho pasivita. Mimo to, že víceméně skončily přednášky, přestaly se řešit různé, klidně i menší, stížnosti ze stran spolužáků. Nebylo moc členů, kteří by na to měli čas, chuť nebo kapacitu. Jenže se z toho stal takový začarovaný kruh. Jak aktivita parlamentu upadala, přestali ho studenti brát vážně. A jak ho studenti přestali brát vážně, zmizel i podnět k pořádání akcí a chuť přijít s vlastním řešením na zlepšení atmosféry ve škole. A celé se to postupně zhroutilo. Nemůžeme se tedy divit ani tomu, jak vypadají každoroční volby. Ve vyšších ročnících se většinou nikdo ke kandidatuře nepřihlásí, protože být zástupce třídy je momentálně mezi námi studenty spíše ostuda a otrava.

Tohle vše bychom chtěli začít měnit. Je nám však jasné, že to nepůjde hned. Dost se právě ukazuje, že nastartovat nový systém je těžší než pokračovat v tom navykklém. A rytmus běhu vyučování s malými akcemi o přestávkách se také neoživuje snadno. Ale snažíme se a věříme, že se nám postupně podaří dokázat, že tu pro studenty doo-

pravdy jsme. Začali jsme různorodými akcemi, jednou z prvních byl Plant Swap.

Jakékoliv poznatky nebo dotazy k fungování parlamentu nebo atmosféře ve škole jsou vítány. Můžete si i postěžovat a my se z toho rádi poučíme. Anonymně nám teď můžete psát do krabičky na nástěnce pro studenty nebo zástupce tříd můžete zastihnout někdy ve škole. A pro nadcházející akce a změny čtěte maily, a nebo můžete sledovat náš instagram [@porgparlament](https://www.instagram.com/porgparlament).

Za studentský parlament

Julie Kozmíková (septima)

Vztahové rány u Malé Strany

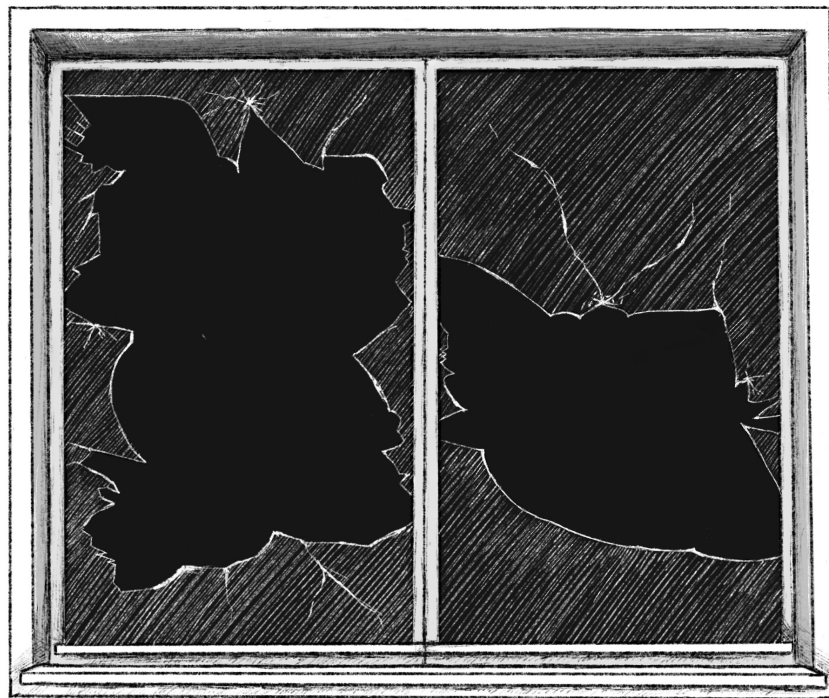
Někde poblíž Malé Strany,
u starého domu brány,
přesněji u její hrany,
nechal jí na srdci šrámy.

„Přestaňme už s těmi hrami,
nejiskří to mezi námi.
Neplýtvějme hodinami,
zkusme zase býti sami.“

A ona? U Malé Strany,
u starého domu brány,
přesněji u její hrany,
proplakala čtyři vany.

Eliška Palušová (sexta)

Já bych kradla líp

Vykradli nám chalupu. To bylo před měsícem. Prvních pár dní jsem to hodně prožívala. Pořád jsem přemýšlela, co všechno jsem tam měla, které věci, co vlastním už od dětství, nikdy znovu nevidím.

Vzali lyže a kola (samozřejmě), deky, jídlo, deskové hry, patnáct let starou krabici s hračkami. Uřezali lustry. Příbory odnesli rovnou i s šuplíkem. Vypojili ledničku ze zásuvky, vzadu smutně stojí vyteklá krabice višňové zmrzliny.

Byla jsem ráda, že mé dětské výtvary na stěnách zůstaly celé. Byla jsem ráda, že nezničili nábytek.

Jedno okno je rozbité. Musíme: zajet ke sklenáři pro novou tabulku, k truhláři pro nový šuplík, sehnat nové příbory, koupit naše oblíbené deskovky, zápalky, sáčky do koše, jídlo, sekery, nainstalovat alarm...

Co zůstalo: moje kolekce cédéček. Rádio a pánve jsme našli v krabici, co se jim nevlezla do auta. Houpací sítě zatemnili jedno z oken. Na kávovar ani nesáhli.

Jsem našťavaná, že nás vykradli lidé, co nepijí kafe a nemají hudební vkus.

Byla bych lepší zlodějka. Věděla bych, že kávovar a houpací síť stojí mnohem víc než sáček tymiánu.

Mamka musela na policii. Potřebují fotky a účtenky všeho, co zmizelo. Fotky a účtenky, fotky a účtenky. Fotka čtrnáctiletého já a mé ségry, jak lyžujeme v nových bundách. Video, kde zkoušíme nový slackline. Vzpomínka na paddleboarding v Chorvatsku. Vzpomínka na stanování v Norsku. Excelová tabulka plná vzpomínek s cenovkami.

Je o měsíc později a já už nic necítím. Kromě holých žárovek na stropě se ani nezdá, že se něco změnilo. Mám pocit, jako bych byla v jednom z těch televizních pořadů, kde se lidé zbaví všech svých věcí a berou si je zpátky jednu po druhé, den za dnem, potřebu za potřebou.

Tohle je sen minimalisty... Pokud se chcete zbavit svých zbytečných věcí, neplatte nikomu, nechte se vykrást!

Myslím, že co mi nejvíc vadilo, byla představa cizích lidí v mém prostoru. V prostoru, ve kterém existuji už šestnáct let. Ale teď už je to v pořádku. Teď máme alarm a nové okno.

Ema Tillová (septima)

Ilustrace: Barbora Valeriánová (septima)

Far Away

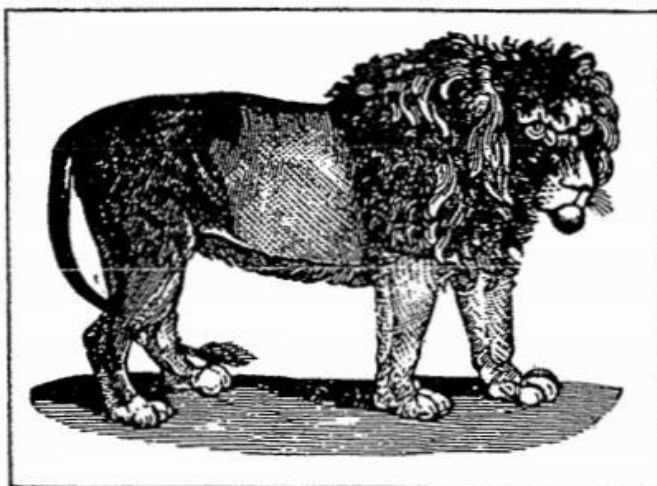
The swirling thought from passions door no more
has meaning of a simple childish dream
As early morning rays reflect the shore
of lakes so large; I cannot know how deep

From late from dusk I watch their eyes like jewels
No more is my mind free of notions l
ush as life of man, so be it sad it fuels
Fantasies of journeys grape and soft like plush

The pen has sworn to write ones thought
but try as mighty one can be to know
what feel He has for thine red cheeks
though short the pray to angels asked to hear, to flow

These Concepts hard to bare from skies
up there dear God, as all hope dies

Michal Večeřa (kvarta)

Na vašich lovech (vů byste se jistě nudili bez Porgazínu.

Jak rozložit stát

v hlavních rolích Donald Trump a JD Vance

20. ledna byl do úřadu prezidenta Spojených států amerických uveden Donald Trump, po jehož boku bude během jeho druhého mandátu vicepresident JD Vance. A byť jsme se mohli zasmát například outfitu první dámy Melanie Trump s kloboukem nápadně připomínajícím logo Pizza Hut, veselý den to opravdu nebyl. Trump začal úřadovat okamžitě, a od té doby se mu za méně než čtyři měsíce (článek je psán v půlce května) podařilo z velké části přeměnit Ameriku k obrazu svému – Ameriku stagnující, chaotickou a pro svět nebezpečnou.

Jak rozložit stát? Zfanatizujte dostatečně velkou část populace – je jedno, co všechno svým příznivcům napovídáte, budou vám viset na rtech a uvěří vám úplně všechno. Trump je patologický lhář, který lze téměř neustále a v podstatě o všem. Stejně tak ale disponuje pro většinu z nás zřejmě nepochopitelným osobním kouzlem, které mu zaručuje spoustu fanoušků (a tím pádem i voličů). Navíc na svých akcích neustále vykládá vizi o tom, jak si Spojené státy pod jeho vedením vezmou zpátky to, o co kvůli Demokratům přišly. Nacionalistický tón v USA funguje velmi dobře, a tak se z narcistního staříka najednou stává seriózní kandidát na pozici nejdůležitější hlavy státu na světě, jež má za sebou obří základnu podporovatelů, kteří z něj udělají až jakousi modlu a stane se z nich de facto kult (merch typu bible a zlaté tenisky jsou toho velmi dobrým příkladem).

Jak rozložit stát? Najděte si obětího beránek. Údajný viník poslouží skvěle jako ten, na kom si frustrovaní voliči mohou vylít veškerý vztek. Hlavním problémem pro většinu Američanů byly ekonomická situace a migrace, s nimiž opravdu před volbami do určité míry problémy byly a obavy tak lze chápat. To ale nestačí. Republikáni nejprve potřebovali problém nafouknout a prezentovat ho jako násobně větší. Inflace a migrace se tak najednou podle Trumpa zcela vymkly kontrole. A kdo jiný k tomu jako viník poslouží Trumpovi lépe

než jeho političtí rivalové z řad Demokratů a ta nejzranitelnější část obyvatelstva, na kterou se dá svést úplně vše – migranti. Právě tito lidé mohou za všechny problémy státu, a zbavit se jich povede k ráji na Zemi. Nebo to tak minimálně podejte.

Jak rozložit stát? Naslibujte hory doly – jednoduchá řešení na voliče fungují vždy, bez ohledu na jejich reálnou splnitelnost. Pomineme-li fakt, že si čísla spojená s ekonomikou a migrací Trump a spol. z většiny vymysleli, nabízeli zároveň jednoduchá řešení na údajně obří problémy. A jelikož slibem nezarmoutíš, vidina masových deportací, cel proti zemím, jež údajně USA vykořisťovaly či hromadné seškrtání výdajů oslovila i ty voliče, kteří se nenacházeli na extrémním okraji spektra. Můžete se poté sice snažit vysvětlit potenciální propad HDP o 8 % kvůli zmíněným opatřením, na úrodnou půdu ale tato slova nejspíše nedopadnou. A neomezujte se na domácí politiku – na své rivaly můžete svést i současné ozbrojené konflikty v čele s ruskou válkou na Ukrajině, u níž můžete slíbit ukončení do 24 hodin do úřadu. Z dvaceti čtyř hodin se stávají měsíce, během nichž Trump nedosáhl téměř žádného pokroku, ale v duchu nejlepších Trumpovských tradic vždy můžete popřít něco, u čeho vás natočily desítky kamer.

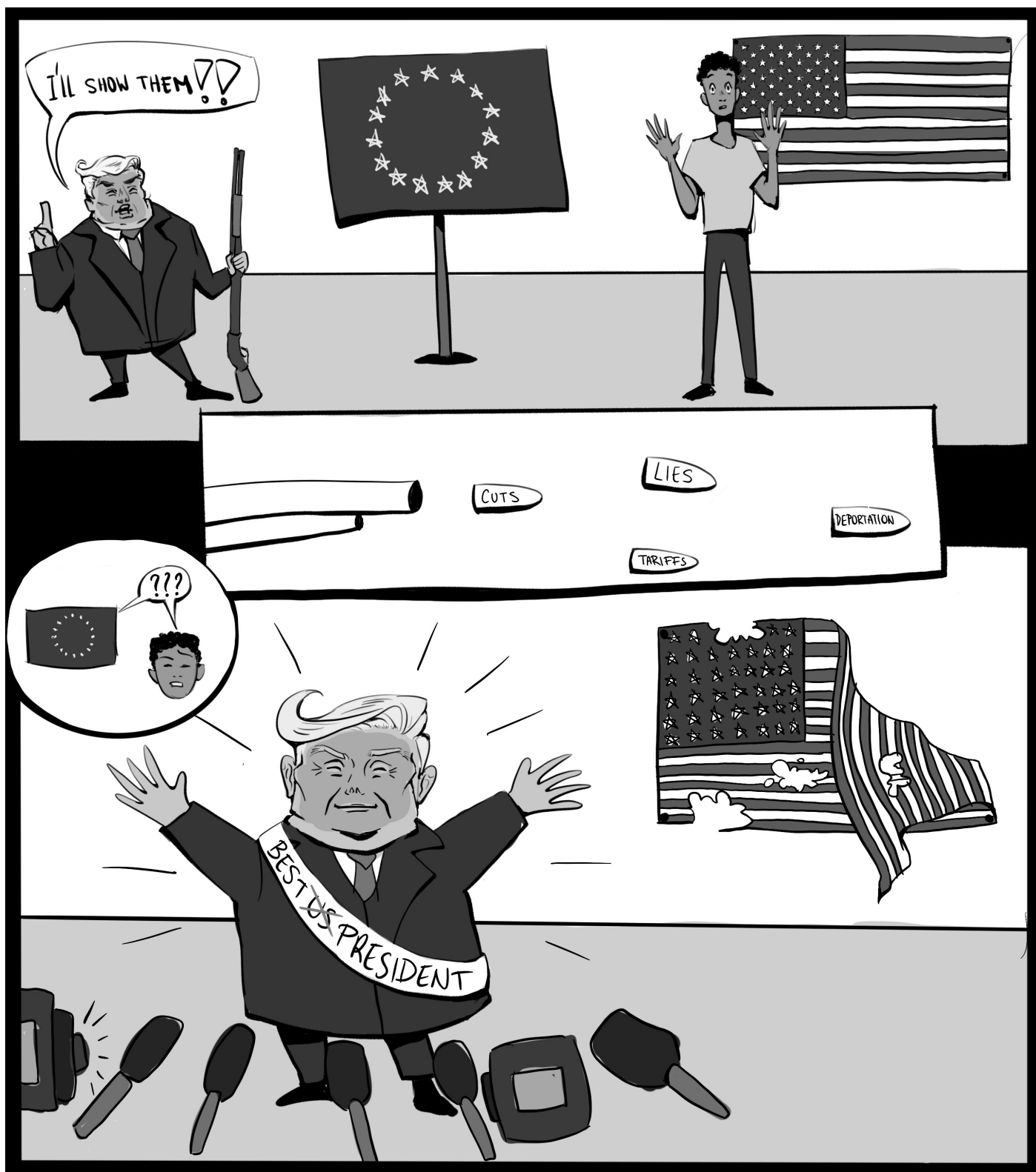
Jak rozložit stát? Nechte se svými fanoušky zvolit. Plamenné řeči v kampani jsou sice efektní a účinné, na naplnění očekávání ale potřebujete reálnou moc. Naštěstí pro Trumpa a Republikány v Kongresu se jejich voličů sešlo dost na to, aby získali křeslo v Oválné pracovně, obhájili většinu ve Sněmovně reprezentantů a získali (i s pomocí viceprezidenta JD Vance) většinu i v Senátu. Nejenže tak Trump může vydávat prezidentské dekrety, může také přes Kongres protlačit své zákony. Jinými slovy – Republikáni mají v případě zachování jednoty všechnu moc ve svých rukou.

Jak rozložit stát? Obklopte se svými nejvěrnějšími, kteří sdílí váš světový názor a poslouchají na slovo. Kvalifikace hrála při Trumpově výběru kabi-

netu roli podřadnou. V první řadě vlivnými posty
odměnil ty, kteří stáli nejvíce po jeho boku a byli by
ochotni pro něj udělat cokoli, včetně trestných činů
(k tomu později). Jednomu z největších dezinformá-
torů v zemi, RFK Jr., tak připadlo ministerstvo zdra-
votnictví, fanynce Ruska a bývalého Asadova reži-
mu Tulsi Gabbard ředitelství tajných služeb a mo-
derátorovi FOX News se zálibou v alkoholu Petu
Hegsethovi rovnou celý Pentagon. Pokračovat by
takto šlo ještě mnohem déle, ale ušetřím vás. Třeš-

ničkou na dortu rozdávaných pozic byl pak úřad
mající na starosti efektivitu státu, který dostal na
starosti Trumpův nejtědřejší sponzor a nejbohatší
muž planety Elon Musk. Jako bonus se tak podařilo
prezidentovi udělat ze Spojených států oligarchii.

Jak rozložit stát? Vytvořte chaos a kouřovou
clonu – máte klid na špinavou práci. Trump vždy
uměl jednu věc – zahltit veřejný prostor. Neuplyne
den, kdy by nikoho neurazil, nikomu nevyhrožoval či
nezískal pozornost nějakým jiným způsobem. Hned

první den v úřadu podepsal nejvíce dekretů v historii, včetně přejmenování Mexického zálivu na Americký, ustanovení angličtiny oficiálním jazykem USA či propuštění všech více než 1500(!) lidí usvědčených ze vzpoury a pokusu o převrat, jehož se dopustili při vpádu do Kapitolu 6. ledna 2021 (poté, co právě Trump odmítl uznat výsledek demokratických voleb, jež prohrál). Kromě pošlapání nezávislosti justice se mu ale znovu podařilo být vidět a slyšet úplně všude. O Americkém zálivu jste se dočetli ve všech médiích, která ani nestíhala takové množství změn pokrývat. A právě v tu chvíli začal Trump s čistkami ve státní správě, odkud vyhodil tisíce lidí. Příkazy nadřízených tak budou plnit stejně věrní úředníci a jemu tak odpadne další potenciální překážka pro naplnění svých plánů.

Jak rozložit stát? Začněte u jeho institucí. Demokracie se v žádné zemi bez silných institucí neobejde a v USA tomu není jinak. Nezávislé školství a věda jsou po celém světě populisty a extremisty vnímány jako nebezpečné, protože jsou prostorem pro pokrok, vzdělání a akademickou svobodu. Trump moc dobře ví, že čím méně vzdělaný Američan je, tím spíše bude volit tuto oranžovou modlu či někoho dalšího z Republikánské strany. Právě akademici, vědci a sociální pracovníci administrativu kritizují nejvíce, protože její kroky jdou zcela evidentně proti zájmům Spojených států a jejich občanů. Právě kvůli tomu Trump výrazně omezil činnost federálního ministerstva školství (zcela zrušit ho může pouze Kongres) a nařídil odebrat miliardy dolarů v grantech univerzitám v čele s jednou z nejlepších na celém světě, Harvardem. Americký prezident sám není zrovna vzdělanec, není proto překvapivé, že mu právě elitní univerzity leží v žaludku. Kromě toho začali úřadovat jeho lidé na ministerstvech a dalších úřadech a agenturách, včetně Elona Muska, který ze státní správy vyhodil další tisíce zaměstnanců, čímž ochromil například chod Národního úřadu pro oceán a atmosféru a přímo tak ohrozil schopnost země připravit se na hurikány a další přírodní katastrofy. Také téměř zrušil USAID, agenturu, která distribuovala humanitární pomoc po celém světě, včetně válečných zón v Kongu či Súdánu. Kromě toho, že tak Musk a spol. vystavili miliony lidí riziku hladu a nemocí také dávají prostor Číně, aby se angažovala a šířila svůj už tak nebezpečný vliv v Africe a dalších chudých státech.

Jak rozložit stát? Nakloňte si justici –

v budoucnu Trump nepochybně zasáhne i do nezávislosti justice, což u něj není žádná novinka. Existuje reálná varianta, že dva soudci Nejvyššího soudu během mandátu 47. prezidenta rezignují kvůli svému věku. A jelikož je mandát doživotní, Trump může společně se třemi soudci jmenovanými už za jeho první administrativy vytvořit ultrakonzervativní většinu pěti soudců z devíti na mnoho let dopředu. Už teď kvůli rozhodnutí Nejvyššího soudu zemřelo několik desítek dětí a matek kvůli zrušení federálního práva na potrat, které Trump prezentuje jako svou zásluhu. Stejně tak má na starosti i jmenování odvolacích, okresních a specializovaných federálních soudců, díky čemuž může ovlivnit celý justiční systém v USA.

Jak rozložit stát? Zaútočte na média. Novináři mají v moderním světě nepostradatelnou úlohu. Monitorují politické kroky, mohou administrativu konfrontovat s otázkami a kamerou v ruce a jsou schopní rozkrývat kauzy. A špatnou publicitu Trump nesnese. Už během jeho prvního mandátu útočil na novináře pokaždé, když mu nešli na ruku a v kampani odmítal chodit tam, kde by mu hrozily nepříjemné otázky a fakt-checking, který by ukázal, jak moc se snaží kampaní prolhat. Po nástupu do úřadu proto po více než století převzal od asociace médií kontrolu nad tím, kdo se může účastnit brífinků v Bílém domě a pod záminkou „rotace médií“ vyhodil z tamních kanceláří přední demokratické plátky v čele s New York Times, NBC, Politico či National Public Radio. Jejich místo zaujala média nekritická vůči prezidentovi – One America News Network nebo Breitbart News Network. O své místo na tiskových konferencích a v Air Force One přišla i agentura AP, která patří mezi ta vůbec nejvíce nezávislá média na světě. Důvod? AP odmítlo nazývat Mexický záliv jeho novým jménem, které používá Trump. Na Bílý dům kvůli tomu už bylo podáno několik žalob, neboť existují důkazy, že kroky prezidenta a jeho tiskové mluvčí Karoline Leavitt porušují první dodatek Ústavy. Trumpův přítel Musk kromě toho ohrožuje existenci rádia Svobodná Evropa, které je často jedním z mála zdrojů nezávislých informací v Rusku či Bělorusku.

Jak rozložit stát? Zničte dekády diplomatického úsilí a vztahy se svými spojenci. Máloco před volbami vzbudilo tolik pozornosti jako Trumpovy plány zabrat si bez jakékoli opory v mezinárodním právu území cizích států. Už při prvním mandátu si dělal zálusk na Dánskem spravované Grónsko, úto-

ky teď ale vystupňoval a rétoriku vůči Kodani (resp. Nuuku) zostřil. Do Grónska přiletěl i viceprezident JD Vance, jehož program na ostrově byl ale výrazně omezen poté, co tamější obyvatelé dali jasně najevo, že o jeho přítomnost nestojí. Dánsko také mezitím oznámilo poskytnutí dalších prostředků na grónskou obranu, čímž USA vyslalo jasný signál. Trump ale ke svým kolonizačním choutkám od minulé vlády přidal i další území. Třeba celou Kanadu – hlavního partnera v bezpečnosti i obchodu, jež začal nazývat 51. státem a vyzývat ho k připojení k Americe. Nepřekvapivě narazil, a dosáhl tím akorát tak toho, že Kanadčané považují svého jižního souseda za největší ohrožení své nezávislosti. Také díky tomu nedávné předčasné volby vyhrála Liberální strana, která měla ještě v únoru v průzkumech dvoucifernou ztrátu. Trump ale voliče vyděsil natolik, že jich velká část dala ruce pryč od Konzervativní strany, která byla vnímána jako republikánskému prezidentovi bližší. Podobně to dopadlo i v Austrálii, kde nakonec vyhráli vládnoucí Labouristé, i když ještě na začátku roku ztráceli na opoziční konzervativní koalici kolem deseti procent. Trump proti sobě pošťoval i svého druhého souseda, Mexiko, které viní z přílivu drog do Spojených států. Poté, co v jeho minulém mandátu začal na hranicích stavět zeď, o níž prohlašoval, že ji Mexiko zaplatí (nezaplatilo), teď chtěl na území sousedního státu dokonce poslat americké vojáky. Prezidentka Claudia Sheinbaum ale dala poměrně jasně najevo, že se to nestane. Zálusk si Donald dělá i na Panamský průplav, který sice pomáhaly Spojené státy budovat, od roku 1996 se ale jedná o území nezávislé Panamy a Trump, stejně jako u ostatních zmíněných území, na něj nemá žádné právo. Nezmínit nemohu ani cla, pomocí nichž Trump manipuluje s trhy a HDP stejně obratně jako jakýkoli méně vyvinutý lidoop. Podařilo se mu tak USA přiblížit k recesi a oslabit indexy o miliardy dolarů.

Jak rozložit stát? Paktujte se s diktátory. Jakožto Evropany pro nás jedna z nejdůležitějších věcí bylo to, jak se Trump postaví k válce na Ukrajině. Již zmíněných 24 hodin samozřejmě nedodržel, ale začal místo toho verbálně napadat bránící se stát a jeho prezidenta Zelenského. Jeho přesnou motivaci asi nikdo z nás nezná, ale je pravděpodobné, že Trump neustál to, že ukrajinský prezident mu nepodlézá a brání zájmy své země (viz památná schůzka v Bílém domě, kde JD Vance na Zelenského hystericky křičel a kde se snažili Američané Ukrajinu

donutit k odevzdání svého nerostného bohatství). Stejně tak mu vždy imponovala síla, proto má zřejmě o dost kladnější vztah k Putinovi či k autokratickému vládci El Salvadoru Bukelemu, jemuž bez ohledu na právo posílá deportované migranty (včetně Kilmara Garcii, otce od rodiny z Marylandu, který byl před deportací chráněn soudně). Dohodu o nerostech už sice USA s Ukrajinou podepsaly, míru se ale situace nijak nepřiblížila. Kromě toho se Trump chystá na převzetí daru od katarského emíra. A dar to není jen tak ledajaký – jedná se o luxusní Boeing 747 v hodnotě 400 milionů dolarů, jímž se nechává zcela nepokrytě uplatit a který plánuje po svém mandátu převést na svou prezidentskou knihovnu. Jen pro srovnání, všechny dary od cizích států, které obdržel Barack Obama, měly dohromady hodnotu 2 miliony dolarů, u Joe Bidena dokonce jen 250 tisíc.

Jak rozložit stát? Vyberte si nástupce. V tuto chvíli možná předčasné, ale přesto to stojí za zmínku. I mandát Donalda Trumpa jednou skončí, konkrétně v roce 2029 (byť by on i mnozí Kongresmani z jeho strany rádi zůstali u moci). Pro Republikánskou stranu v tu chvíli nastane důležitá volba – buď budou držet Trumpem nastavený ultrakonzervativní kurz, podpořený šířením dezinformací a konspiračních teorií, nebo se pokusí vrátit o několik let zpátky a postavit do voleb kandidáta podobného třeba Johnu McCainovi či Mittu Romneymu, kteří kandidovali proti Baracku Obamovi. V tuto chvíli se jako nástupce nabízí viceprezident JD Vance, který by se nejspíše přiklonil k první variantě. My můžeme pouze doufat, že se tak nestane, byť to u Republikánů v současnosti na výraznou změnu kurzu nevyplývá.

Jak nerozložit stát? Na závěr se hodí dodat – Don't try this at home. To, co se děje v Americe, můžeme vidět i u našich sousedů na Slovensku, kde Robert Fico likviduje stát velmi podobně. Demokracie je křehká, a na uvedených příkladech je vidět, jak snadno ji lze omezit. Neraď bych psal článek podobný tomuto po podzimních volbách u nás v ČR. Nezbyvá tak než doufat, že Češi budou mít u volebních urn rukou o něco šťastnější než Američané a Slováci.

Šimon Bortlík (septima)

Ilustrace: Linda Jechová (septima)

Hudební vokno:

Jméno Yung Lean nebo Jonatan Leandroer96 nebo prostě Jonatan Leandroer Håstad určitě spoustě z vás není cizí. Možná ho znáte díky jeho virální písničce *Ginseng Strip* 2002 nebo spolupráci na *Parasail* z alba *Utopia* od Travise Scotta. Nicméně i přes jeho stále vzrůstající popularitu si nemyslím, že je hudba tohoto švédského rappera plně docenována. Snad každý fanoušek Yung Leana vám řekne, že jeho tvorba je naprosto klíčová pro dnešní rap scénu. Yung Lean svým průlomovým přístupem k rapu ovlivnil interprety jako jsou XXXTentacion nebo Playboi Carti. Jeho hudba většinou spadá do škatulky cloud rap, který se charakterizuje hlavně „domácky vytvořeným“ lo-fi zvukem.

Yung Lean začal tvořit hudbu podobně jako spousta jiných rapperů naší doby, tedy na soundcloudu. Z téhle doby je možné dohledat spoustu jeho neoficiálně vydaných počinů. V roce 2013 se na YouTube stal populární videoklip již zmiňovaného *Ginseng Strip* 2013, díky němuž se osmnáctiletý Jonatan Håstad poprvé zviditelněl. Přijetí do hudebního průmyslu mladému Håstadovi však nepřineslo jen úspěch. Brzy u Yung Leana začaly mentální problémy, které skončily i u užívání návykových látek. Právě ve své hudbě je Håstad velmi otevřený o svých osobních bojích. Konkrétně album *Stranger* z roku 2017 ukazuje jeho emocionální stranu spolu se zpověďmi o temných chvílích.

Od roku 2013 Yung Lean stále vydává hudbu studiově. Z jeho tvorby nemohu opomenout například alba *Warlord* nebo *Unknown Memory*. Na nich si Yung Lean zachovává pro něj tak typický zvuk soundcloud rapu. Ne všechny jeho výtvory jsou velmi konzistentní, ale na každém albu lze nalézt alespoň pár silných a unikátních písní.

Co mě z tvorby Yung Leana baví nejvíc, jsou nejnovější alba, kde se odklání od cloud rapu a experimentuje s žánry post punku a alternativního rocku a popu. Minulý rok vydal spolu s rapperem Bladeem album *Psykos* (= psychóza). Jak už název napovídá, texty jsou opět velmi osobní a

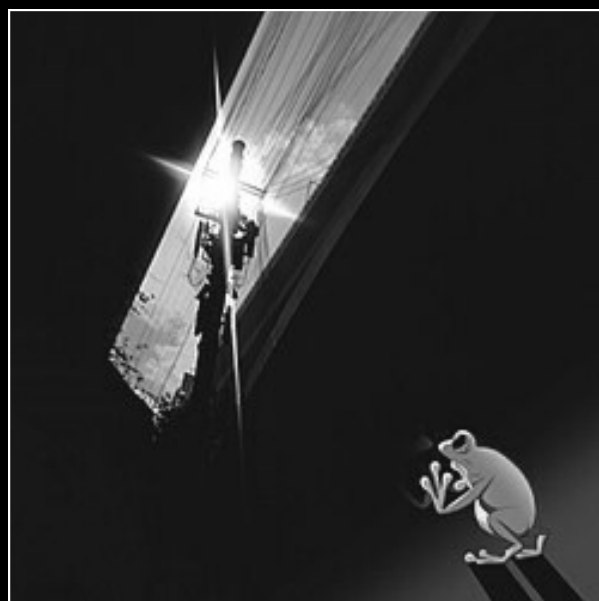
melancholické. Oproti jeho předchozím počinům je tohle album více „zpěvné“ a méně rapové. Instrumentály toho alba už nejsou pro Yung Leana tak typické trapové bubny, ale spíše psychedelické kytary. V žánrovém odklonu podobného duchu vydal Yung Lean album i tenhle rok v květnu. V tomhle projektu tentokrát experimentuje spíše s indie rockem.

Yung Lean je jenom jeden z alterů Jonatana Leandroera Håstada. Pod pseudonymem Jonatan Leandroer96 vydal v letech 2016–2023 několik alb, ve kterých se naprosto odděluje od hip hopu a žánrově se řadí spíše do indie popu a folku.

Původně jsem tenhle článek začala psát jako upoutávku nejen na nejnovější album Yung Leana, ale i na jeho nadcházející koncert v listopadu. Ten bohužel mohu jen zmínit, protože je již vyprodaný.

I když hudba Yung Leana rozhodně není pro každého, určitě stojí za poslech. Třeba vám tenhle švédský rapper rozšíří obzory a v jeho žánrovém mixu najdete i něco pro sebe.

Lucie Emrová, sexta

Konkláve

Zajímalo vás někdy, co se děje v nejvyšších strukturách církve? Že ne? Mě taky ne, ale filmu s poutavým trailerem a oslovujícími plakáty jsem neodolala. Tak jsem se dostala ke snímku z roku 2024, Konkláve. Hlavní roli zde obsadil Ralph Fiennes, kterého můžete znát ze Schindlerova seznamu nebo v beznosé verzi jako Voldemorta, kde si teda papežskou tíaru zrovna nevysloužil.

A k samotnému ději? Nikdy by mě nenapadlo, že se z hlasování dá udělat takový thriller – na hrstce dědečků v působivých kabátcích závisí směřování celého světa. V kulisách Sixtinské kaple vyplavou na povrch nejružnější problémy dnešní společnosti. Zároveň se nenuceně, mezi řádky, o této seanci dozvíte více, než k životu potřebujete. Zvolí si správně? To je otázka, na kterou můžu jen stěží odpovédět, ale jestli máte dvě hodiny nazbyt, můžete si zříjemnit večer a posoudit sami.

Edita Volešová (kvinta)

Macbeth

Vstávat v šest hodin ráno kvůli divadlu pro mnohé zní jako trest. Pro milovníky skotského herce Davida Tennanta je to ale odměnou. A protože já jsem jedna z těch, kteří při pomyslení na Macbetha ztvárněného Tennantem z postele přímo skáčou radostí, ocitla jsem hned první den prázdnin na raném letu do Londýna.

Režisér Max Webster Shakespearovu klasiku pojal dost zajímavě. Viděl v ní psychologický horor o tom, co s lidmi dělá tragédie a vina. Tři čarodějnice, jejichž proroctví dá do pohybu celý děj, interpretuje ne jako babizny skákající kolem kotlíku, ale výplody fantazie válkou traumatizovaného Macbetha. Tím si ale dal Webster těžký úkol. Jak dát divákům efektivně pohled do hlavy tak komplexní postavy, jako je Macbeth?

Odpovědí byla sluchátka s prostorovým zvukem. Právě to bylo jedním ze základů inscenace a přiná-

šelo hned několik pozitiv. Zaprvé dával hercům svobodu více pracovat s hlasem. Zatímco ve většině divadel musí herci mluvit nahlas, aby byli slyšet, využití mikrofonů umožnilo divákům slyšet i šepot. Dalším poměrně netradičním prvkem byla živá hudba. Ne ve smyslu muzikálu, nýbrž o atmosféru dodávající tradičně keltský doprovod.

Tím se dostávám k další vlastnosti této hry, a to sice její skotskost. Celý příběh se odehrává ve Skotsku a Webster si na autenticitě opravdu potrpěl. Hudba byla tradičně Skotská, herci byli všichni až na Lady Macbeth Skotského původu a měli na sobě kilty.

Přestože má očekávání byla opravdu vysoká, hra mě nezklamala. Westend je přece jen srdce divadla, kde hrají opravdu jen ti nejlepší z nejlepších a produkce je jednoduše na úplně jiné úrovni.

Nebojím se říct, že lepší Macbeth už nikdy neuvidím, a jsem neskutečně ráda, že jsem měla to štěstí toto představení zhlédnout.

Agáta Ferianc (kvinta)

Pchjongjangská akvária

Pchjongjangská akvária od Kang Čchol-hwana možná na prvni pohled není ta nejnápadnější kniha v regále. Přestože se v roce 2023 dočkala nového vydání, poprvé spatřila světlo světa už v roce 2000. Neobvyklý název nejspíš člověka zanechá v rozpacích ohledně toho, co si vůbec pod takovými slovy představit. Teprve po rychlém prolistování vyjde najevo, že se jedná o autorovo svědectví o desetiletém pobytu v severokorejském lágru. Takových výpovědí už bylo napsáno relativně mnoho a v posledních dvou desetiletích značně vzrostlo povědomí veřejnosti o tom, co je vlastně KLDŘ za stát, to ale neznamená, že si tento titul nezaslouží naši pozornost.

V době jeho vydání se totiž jednalo o vůbec první dílo, které přibližovalo život v Severní Koreji v celé své hrůze. Na otázku, co přesně tento text činí tak mimořádným, se dá odpovědět velmi jednoduše. Je nezkreslený, autentický, a především pravdivý. Kang Čchol-hwan sice disponuje pozoruhodným talentem pro vyprávění, ale i kdyby ho neměl, jeho zkušenost přelítá do psané formy by si stále zachovávala svou hodnotu.

Nebudu do detailu popisovat, jaké emoce je ve čtenáři kniha schopna vyvolat, protože i kdyby ten popis byl sebelepší, nikdy by nedokázal zcela vystihnout děs, který na člověka dolehne v reakci na uvědomění, že to všechno jsou skutečné události a skutečné strasti, jimiž si dodnes prochází nespočet lidí. Příběh o deziluzi korejských emigrantů, kteří se v 60. letech rozhodli vrátit do své vlasti, aby na ně následně dolehla krutost tamější společnosti manifestující se v naprosto bezdůvodném uvěznění celé rodiny. Příběh o prapodivné zemi, kde se pod kulísou socialismu skrývá bizarní absolutistická monarchie, v jejímž čele stojí zbožštěná dynastie Kimů, a kde miliony umírají hlady, zatímco si hrstka straníků a loajalistů na špičce užívá luxusního importovaného zboží nakoupeného za ukradené peníze. To jsou Pchjongjangská akvária.

V tom všem se ale nachází také příběh vytrvalosti a naděje. Příběh o tom, že i v tom nejhorším pekle existují opěrné body, za které se člověk může chytit, a že na konci toho všeho se možná nachází cesta ven. Kang Čchol-hwan byl ostatně jeden z mála šťastlivců, jimž se podařilo uprchnout, což mu také umožnilo svůj životní příběh sdílet. Ostatní ale už takové štěstí neměli a jedno vydání Pchjongjangských akvárií znamená 1000 dalších knih, které nikdy nevyjdou, jelikož se jejich potenciální autoři nikdy z KLDŘ nedostanou. I to je jeden z důvodů, proč bychom na tuto knihu neměli zapomenout.

Mikuláš Peroutka (septima)

P.S. rekrutování sazby začne v září, těšíme se!!

Porgazeen 88, časopis vydávaný studenty a studentkami PORGu Libeň

Redakce: Berta Bašta, Šimon Bortlík, Matyáš Brázda, Antonín Drlík, Lucie Emrová, Agáta Ferienc, Kristýna Gudevová, Patrik Jásek, Emma Marušková, Eliška Palušová, Anežka Julia Peimer, Mikuláš Peroutka, Klára Peroutková, Anežka Procházková, Alexandra Rydvalová, Matěj Tillman, Ema Tillová, Michal Večeřa, Edita Volešová, Vojtěch Voska

Sběrači perel: Matyáš Brázda, Antonín Drlík

Ilustrace: Michael Černošlák, Antonín Drlík, Hellenka, Linda Jechová, Filip Martinek, Emma Marušková, Anežka Procházková, Barbora Valeriánová

Fotografie: Patrik Jásek, Emma Marušková

Titulní strana: Robin Patočka

Šéfredaktorka: Julie Kozmíková

Sazba a grafická úprava: Robin Patočka

Korektura: Matyáš Brázda, Antonín Drlík, Eliška Palušová

Náš aťák poradce: Ádám Sátor

Ochranný dohled a korektura: Martin Valášek

Adresa: PORGazeen, Lindnerova 3, Praha VIII-Libeň

Ý-mejl: kozmikova@julie@porg.cz

Archiv: porgazeen.cz

Cena: 40 Kč

Porgazeen 88 vyšel v červnu 2025 v nákladu 150 výtisků.